

Страни по главното производство

Aziz Melki (C-188/10), Sélim Abdeli (C-189/10),

Предмет

Преюдициално запитване — Cour de cassation — Тълкуване на общите принципи на правото на Съюза и на членове 67 и 267 ДФЕС — Предварително задължително сезиране на Конституционния съвет, когато предполагаемото несъответствие на вътрешноправна норма с конституцията води до нейното противоречие с разпоредбите на правото на Съюза — Приоритет на правото на Съюза спрямо националното право — Свободно движение на хора — Липса на контрол на лицата по вътрешните граници

Диспозитив

1. Член 267 ДФЕС не допуска правна уредба на държава членка, с която се въвежда производство за инцидентен контрол за конституционност на националните закони, когато приоритетът на това производство може да попречи — както преди изпращането на въпрос за конституционност до националната юрисдикция, която упражнява контрол за конституционност на законите, така и евентуално след решението на тази юрисдикция по въпроса — на всички останали национални юрисдикции да упражняват правото, съответно да изпълнят задължението си да сезират Съда с преюдициални въпроси. От друга страна, член 267 ДФЕС допуска такава национална правна уредба, когато останалите национални юрисдикции имат възможност:

— да сезират Съда с всеки преюдициален въпрос, който считат за необходим, и във всеки момент от производството, който според тях е подходящ, включително след приключването на производството за инцидентен контрол за конституционност,

— да приемат необходимите мерки, за да обезпечат временната съдебна защита на правата, гарантирани от първия ред на Съюза и

— след приключването на производството за инцидентен контрол за конституционност да оставят без приложение разглежданата национална законова разпоредба, ако считат, че тя противоречи на правото на Съюза.

Запитващата юрисдикция трябва да провери дали разглежданата в главното производство национална правна уредба може да се тълкува съобразно тези изисквания на правото на Съюза.

2. Член 67, параграф 2 ДФЕС, както и членове 20 и 21 от Регламент (ЕО) № 562/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 15 март 2006 година за създаване на Кодекс на Общността за режима за движение на лица през границите (Кодекс на Шенгенските граници) не допускат национална правна уредба, която оправомощава полицейските органи на съответната държава членка да извършват проверки на самотичността на лицата, независимо от поведението им и от конкретните обстоятелства, въз основа на които се установява опасност за обществения ред, само в зона от 20 километра до сухопътната граница на тази държава с държавите — страни по Конвенцията за прилагане на Споразумението от Шенген от 14 юни 1985 година между правителствата на държавите от Икономическия съюз Бенелюкс, Федерална република Германия и Френската република за постепенното претакване на проверките по техните общи граници, подписана в Шенген (Люксембург) на 19 юни 1990 г., за да проверят дали са спазени задълженията за притежаване, носене и представяне на предвидените в закона удостоверения и документи, без да предвижда необходимите във връзка с това правомощия ограничения, гарантиращи, че практическото му упражняване няма да има ефект, равностоен на този на граничните проверки.

(¹) ОВ С 161, 19.6.2010 г.

Жалба, подадена на 07 декември 2009 г. от „Голдмън Мениджмънт“ АД срещу решение на Общия съд, постановено на 16 ноември 2009 г. по дело T-354/09

(Дело C-507/09 P)

(2010/C 221/24)

Език на производството: български

Страни

Жалбоподател: „Голдмън Мениджмънт“ АД (представител: И. Лилкова, адвокат)

Други страни в производството: Европейска комисия, Република България

С определение от 6 май 2010 г. Съдът (седми състав) обяви настоящата жалба за явно недопустима.